

De sleutel tot het verhaal

De sleutel tot het verhaal

Michèle De Baere

Schrijver: Michèle De Baere

Coverontwerp: Michèle De Baere

ISBN: 9789465125060

© Michèle De Baere

1

“Schiet op, Elise!” riep Stefanie haar toe. “Straks is ons favoriete leeshoekje bezet!”

Terwijl ze met veel gepruts haar fiets op slot deed aan de fietsenstalling van de bibliotheek, zag ze de ongeduldige blikken van andere bezoekers die hun fiets wilde vastzetten. Gefrustreerd frunnikte ze verder terwijl Stefanie al bijna bij de deur was.

“Ik kom, ik kom!” riep Elise terug.

‘Wat een gepruts weer met dat fietsslot!’ dacht Elise geïrriteerd. ‘Altijd hetzelfde liedje. Waarom vergeet ik toch steeds om een nieuw te vragen aan mama. Typisch ik, altijd alles vergeten!’

De bibliotheek was eigenlijk nog maar vernieuwd sinds vorig jaar. Ze hadden nog maar alles verbouwd en nu was het gigantisch groot en vol licht. Door de vele grote ramen kon je nu van buitenaf een glimp opvangen van de vele boeken vol verhalen die je te wachten stonden. Eindelijk kreeg Elise het voor elkaar om de fiets te sluiten en sprintte ze snel naar de ingang terwijl ze bijna struikelde over de drempel. Binnen vond ze Stefanie al aan de balie. Ze had net haar gelezen boeken ingeleverd en haar pasje ingescand toen ze mij hoorde aankomen.

“Daar ben je eindelijk!” zei Stefanie met een grijns.

“Dat stomme fietsslot, ik word er zot van.” zuchtte Elise.

“Hoe vaak heb je me dat al niet gezegd?” plaagde Stefanie, terwijl ze haar pasje door de scanner haalde.

“Ik weet het, ik weet het. Tijd voor een nieuw!”

De bibliotheekmedewerker glimlachte vriendelijk naar Elise, zoals altijd. Het voelde fijn om terug in de bibliotheek te zijn. Terwijl de bibliotheekmedewerker verder bezig was met Stefanie, dwaalden Elise haar gedachten af naar de vele rekken met boeken. Ze droomde altijd om zelf een eigen boekenkast te hebben. Ze wilde zelfs zoveel boeken dat ze er een gigantische boekenkast voor nodig had zoals in *Belle en het Beest*. Zo eentje die tot aan het plafond reikte. Langs de kast hing dan een metalen rekje die vasthing aan smalle rails zodat je moeiteloos van de ene kant naar de andere kant kon zweven. Elke keer als ze hier binnenkwam, bleef het haar verbazen hoeveel boeken er stonden. Ook al kwam Elise al lang met Stefanie naar de bibliotheek, toch voelde altijd weer als een ontdekkingsreis.

“Hé, we hebben nog veel plaats aan ons leeshoekje!” riep Stefanie ingetogen. “Zullen we onze spulletjes daar gaan leggen en terwijl nieuwe boeken gaan uitkiezen? Ik heb echt zin om weer helemaal in een verhaal te duiken!”

Voor Elise er erg in had, was Stefanie al verdwenen naar hun befaamde leeshoek. Vóór de renovatie hadden ze een ander plekje maar dit nieuwe plekje was eigenlijk wel het beste ooit. De lage zitzakken met zachte kussens waren hemels om in te zitten. De ideale plek om helemaal op te gaan in een goed boek en de rest van de wereld te vergeten. Natuurlijk deden ze meer dan alleen maar

lezen. Elise en Stefanie konden uren kletsen met elkaar. Niet dat ze elkaar niet al elke dag op school zagen maar toch, er was wel altijd iets te vertellen. Meestal wel over onnozele, kleine dingen waar ze dan samen de slappe lach van kregen. Elise zou zich geen betere beste vriendin kunnen wensen. Ze waren zodanig verdiept in hun boeken dat ze niet doorhadden dat er andere mensen binnenkwamen in de bibliotheek. Die liepen dan langs hen heen op zoek naar een nieuw avontuur, een dikke encyclopedie om meer te leren over de meest rare onderwerpen of een dramatisch liefdesverhaal. Elise en Stefanie hadden enkel oog voor hun boeken. Totdat Stefanie plots bewoog. Elise schrok op uit haar verhaal.

“Ik moet even naar het toilet. Ik ben zo terug!” zei Stefanie snel. Ze knikte. Op school ging ze wel altijd mee naar het toilet maar hier, in de bibliotheek, leek haar dat niet zo’n goed idee. Stel dat iemand hun leeshoekje inpikte, of nog erger, zelfs hun spullen zou meenemen.

Terwijl Stefanie naar de wc liep, dacht ze plots aan de boekbespreking voor school. Ze had nog niet beslist welk boek ze zou lezen en dat zou ze wel eens moeten doen. Zou ze een boek lezen dat ze al gelezen had? Dan had ze alleszins wel keuze genoeg want de lijst met gelezen boeken werd steeds langer. Maar nee, liever niet. Een nieuw boek, een nieuw avontuur, dat was veel leuker. Dan kon ze dit meteen ook toevoegen aan haar lijstje. Ze besloot te wachten tot Stefanie terug was om te gaan rondsnoeren in de gang vol fantasieboeken. Elise merkte dat ze alweer richting het toilet zat te kijken. De hoeveelste keer was het nu al? Ze wilde precies zien wanneer Stefanie terugkwam. Toen ze voor een zoveelste keer haar blik naar de gang richtte, viel haar oog op iets anders.

Helemaal aan het uiteinde van de gang zag ze een bordje hangen. Daar stond waarschijnlijk op welke boeken daar te vinden waren maar van hieruit kon ze er niets van maken. Toch trok het steeds weer haar aandacht. Elke keer dat ze opkeek, leek haar oog weer naar dat bordje te worden getrokken. Ze was daar nog nooit geweest en plots dacht ze, daar wil ik zeker eens op onderzoek gaan vanmiddag! Wat zou ze daar ontdekken? Daar was Stefanie eindelijk. Op haar dooie gemak wandelde ze terug naar hun leeshoekje, knikkend naar iedereen die ze op haar weg passeerde. Eenmaal terug in de leeshoek, maakte ze het zich opnieuw gezellig. “Hoe ver zit jij al in je boek?” vroeg ze nieuwsgierig.

“Euh... nog niet zo ver,” gaf ze eerlijk toe. “Ik was een beetje afgeleid door die gang daar. Zie je dat bordje?”

Elise wees in de richting zodat Stefanie alleen maar haar vinger hoefde te volgen.

“Daar, bovenaan. Niet ver van waar je uit de wc’s kwam.” legde Elise uit.

Stefanie kneep haar ogen samen en tuurde in de richting die Elise aangaf. “Hm dat bordje kan je wel van hieruit echt niet goed zien. Als je eens wil gaan kijken, ga gerust. Ik blijf hier nog wat verder lezen en terwijl op onze spullen letten.”

Dat liet Stefanie zich geen twee keer zeggen. Ze stopte snel haar bladwijzer tussen haar boek, legde het neer en sprong op.

“Tot zo!” riep ze nog naar Stefanie terwijl ze de gang al in verdween. Toen ze dichterbij kwam bij het bordje, viel haar iets vreemds op. Er stonden helemaal geen letters op. Het leken meer symbolen te zijn. Zo van die speciale tekens zoals je op de computer ook hebt, maar deze had ze nog nooit gezien. Haar nieuwsgierigheid groeide met de seconde. Geen enkele bibliotheekmedewerker te zien om het aan te vragen en aan een andere bezoeker ging ze het zeker niet vragen. Ten eerste durfde ze dat al niet zo snel en ten tweede zouden die het vast ook niet weten.

Ergens vond ze het wel spannend dat ze geen idee had wat ze hier ging vinden. Een beetje avontuur kon nooit kwaad, toch? Ze draaide zich om, haar hart begon iets sneller te kloppen van opwindning. Wat zou er allemaal te ontdekken zijn in die mysterieuze gang? Vanaf het moment dat ze de gang instapte, voelde ze al dat er iets niet pluis

was met het licht. De felle gloed van de hal vervaagde langzaam hoe meer stappen ze zette en hoe verder ze de gang in liep. Ze keek naar boven en het werd al snel duidelijk waarom. De ouderwetse, ronde lampen gaven nog amper licht. Ze flikkerden zo nu en dan, alsof ze het op elk moment konden begeven. Misschien moest ze het straks wel even melden bij de receptionist als ze terug naar huis gingen. Stel je voor dat hier iemand verdwaalt!

Na een paar meter zag ze een deur met een bordje. Ze boog zich voorover om te lezen wat erop stond, aangezien de verlichting in deze hoeken te wensen overliet. ‘Onderhoud’. In deze ruimte moest ze dus niet zijn. Ze liep verder, maar het zwakke licht begon haar wel te irriteren. Toen ze weer naar de flakkerende lampen keek en daarna terug haar blik naar voor wierp, leek het even alsof er helemaal geen deuren meer waren verderop in de gang. Bizar. Ze knipperde twee keer met haar ogen. Opeens zag ze het. Er was wel een deur! Helemaal op het einde van de gang. Maar wat voor een deur... Deze deur zag er totaal anders uit dan de andere deuren in de bibliotheek. Terwijl ze dichterbij kwam, merkte ze iets vreemds op. De deur stond vol met symbolen, alsof ze erin gekerfd waren. Elise bekeek ze aandachtig, maar telkens ze van het ene symbool naar het andere keek, leek het alsof de tekens veranderden. Wat? Dat kon toch niet? Misschien had ze gewoon verkeerd gekeken. Toen viel haar blik op de deurklink. Dat was ook al iets speciaals. Het leek wel zo een massief bronzen handvat, zwaar en stevig en in

tegenstelling tot de rest van de deur zag het er nog gloednieuw uit. Bizar. Ze vroeg zich af hoe lang het geleden was dat iemand die klink nog aangeraakt had. De gedachte gaf haar kippenvel, maar tegelijkertijd voelde ze zich aangetrokken door de mysterieuze deur. Elise bleef een moment staan, starend naar de klink, twijfelend. Moest ze naar binnen gaan? Alles in haar zei dat het een goed idee was, maar toch... Het voelde vreemd aan. De deur had iets uitnodigend, bijna alsof ze werd geroepen. Ze haalde diep adem en pakte de klink vast. Meteen schoot er een rilling door haar heen. De koude bronzen klink leek plots warmer te worden, alsof de deur haar verwelkomde. Langzaam duwde Elise de deur verder open. Ze tuurde naar binnen, maar het was pikgedonker. Geen enkel lichtstraaltje was te zien in de ruimte. Ze kneep haar ogen tot spleetjes, hopend om iets te kunnen zien, maar niets. Ze voelde haar hart in haar keel kloppen, maar haar nieuwsgierigheid won het van de twijfel. Ze duwde de deur verder open. “Hallo? Is hier iemand?” riep Elise aarzelend. Haar stem galmde door de ruimte, als een echo die geen einde leek te kennen. Ook al wist ze best dat de ruimte donker was en dat er waarschijnlijk niemand zou zijn, wilde ze toch zeker zijn. “Hallo?” riep ze nog eens zachtjes, maar haar stem verdween in de stilte. Heel voorzichtig gluurde ze opnieuw naar binnen. Ze zag enkel lege boekenkasten, stoffig en verlaten. ‘Pff, dit moet gewoon een opslagruimte zijn voor alle oude bibliotheekspullen’ dacht ze, een beetje teleurgesteld. Toch knaagde er iets aan haar, alsof dit niet alles was wat hier te vinden viel. Iets in haar zei dat ze verder moest kijken. Met een klein hartje stapte ze